

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și patra după Rusalii

Astăzi, 8 noiembrie: Soborul Sf. Arh. Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri

Lucrări realizate de Parascheva Matciac

Evangelia la Soborul Sf. Arh. Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri (Luca 10, 16-21)

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: cine vă ascultă pe voi Mă ascultă pe Mine și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel care M-a trimis pe Mine. Iar cei șaptezeci s-au întors cu bucurie, zicând: Doamne, și diavolii se pleacă nouă în numele Tău. Atunci Iisus le-a răspuns: am văzut pe Satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va putea vătăma. Însă nu vă bucurați de aceasta, că duhurile se pleacă vouă, ci vă bucurați mai ales pentru că numele voastre s-au scris în ceruri. În ceasul acela s-a bucurat Iisus cu duhul și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit copiilor. Da, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.

Pictură de Anastasia Romana

LA MULȚI ȘI BINECUVÂNTAȚI ANI !

Odată cu cinstirea Soborului Sf. Arh. Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri, ne bucurăm pentru Părintele nostru Mihai, care, alături de doamna preoteasă Gabriela, precum și de toți creștinii, enoriașii și colaboratorii noștri ce poartă numelor Sfinților Arhangheli, își serbează ziua onomastică. Cei șapte arhangheli care stau înaintea lui Dumnezeu: Mihail, Gavriil, Rafail, Varahil, Gudiil, Salateil și Uriil.

De asemenea, în această zi în care Biserica Ortodoxă îi cinstește pe Sfinții Îngeri și lucrarea acestora în viața oamenilor, fiecare dintre noi este chemat să își cinstească îngerul păzitor.

PATIMI și DEPRESIE Ce este și cum se vindecă depresia

Lupta este rezistența împotriva gândului , care se face fie spre distrugerea patimii pe care aceasta o conține, adică a gândului pătimăș, fie spre consimțământ ,asa cum spune Apostolul: „Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia , ca să nu faceți cele ce ați voi „ (Galateni 5,7).

Robirea este răpirea silită și nevoită a inimii , care este chinuită de obișnuința de mai înainte în păcat și de deprinderea îndelungată .

Cosimțământul este aprobarea patimii pe care o cuprinde gândul .

Lucrarea este însăși fapta gândului pătimăș pentru care am consimțit.

„Prin urmare, cel care înfruntă fără apatie pe cel dintâi, adică atacul, sau îl alungă degrabă cu împotrivire și statornicie, a tăiat odată pentru totdeauna și toate celelalte stări care urmează. Cel care nu se împotrivesc gândurilor rele, își întunecă mintea, păcătuiește și se umple de patimi .

Drumul de la atacul gândului rău până la păcat

Patima este precedată de atacul gândului pătimăș, însoțirea și lupta. După patimă urmează

consimțământul, lucrarea și robia. Dar ce înseamnă exact aceste lucruri ne explică Sfântul Ioan Damaschin. În lucrarea sa *Cuvânt folositor de suflet și minunat* ne spune că înlăuntrul gândurilor răutății distrugem urmatoarele: atacul, însoțirea, lupta, patima, consimțământul, lucrarea și robirea.

Atacul este simplă aducere-aminte a diavolului: „Fă aceasta sau aceea „ , așa cum s-a întâmplat și Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos; de exemplu: „Zi ca pietrele acestea să se facă pâini” (Matei4,3).

Așa cum am spus, nu stă în puterea noastră să oprim lucrarea aceasta, și, prin urmare, nu suntem vinovați, nu suntem trași la răspundere pentru atacurile demonice.

Însoțirea înseamnă acceptarea gândului pe care ni-l spune diavolul și, într-un anume mod, cercetarea gândului celui rău și convorbirea plină de desfățare cu el prin intenția noastră .

Patima este obișnuința care se creează prin însoțirea cu gândul pe care-l aduce vrăjmașul și, oarecum, cercetarea și închipuirea continuă.

(Traducere din limba greacă Preot Victor Manolache)

Poezii pentru sufletul tău

BUNA, FIULE, E MAMA

-- Buna, fiule, e mama.
 -- Mamă-ascult, dar mă grăbesc.
 -- Fiule, iar vine toamna
 Și-am vrut numai să-ți vorbesc

De șindila găurită
 Și de-un geam ce a crăpat.
 Ieri chiar mi-a plouat în tindă,
 Când mai vii, mamă, prin sat?

-- Vin, măicuță, de curând,
 Tu mă iartă-s ocupat.
 ...Zilele-au trecut pe rând,
 Maica tot a așteptat...

-- Alo,-i mama, dragul meu,
 Spune-mi măcar cum o duci?
 Am strâns ce-a dat
 Dumnezeu:
 Ouă, poamă, mere, nuci...

-- Am ședință eu închid,
 Pe curând, vorbid deseară.
 ...A închis maica plângând
 Ca și nu-știu-a câta oară.

Lucrare realizată de Parascheva Matciac

Suna maica peste-o zi,
 Simțea toate-s în apus,
 Dar oricum nu reuși,
 Că-l iubește nu i-a spus.

Voia să vină pe-acasă,
 Să-l cuprindă pe fecior
 Și să stea cu toți la masă
 Potolindu-și al ei dor.

-- Alo!
 -- Da, maică, iar tu,
 E târziu, e miez de noapte.
 -- Iartă-mă, copile tu,
 Sofca-i plină pentru moarte...

-- Ce vorbești așa de-odată,
 Moartea ta e hăt departe!
 -- Au fost medici pe la poartă,
 Mi-au dat zile numărate.

-- Maică, doare vorba ta,
 Măine vin cu doctorii!
 (Nu e leac de a trata
 Dorul mamei de copii).

-- Maică, medicii dau greș,
 Tu așteaptă până mâine!
 Ea respiră-adânc și des
 Și tăcu...
 El vrea să sune...

Dar nu mai răspunde mama,
 Plouă, lacrimi curg pe geam...
 Prea târziu își dase seama:
 -- Ce bogat, Doamne, eram...

De ce este necesară Spovedania ?

Spovedania este necesară din următoarele motive:

- a) pentru că este poruncă a lui Dumnezeu,
- b) pentru că readuce și restabilește pacea între Dumnezeu și oameni și
- c) pentru că îl folosește pe om din punct de vedere moral și duhovnicesc.

Faptul că spovedania este poruncă dumnezeiască se vede din Sfintele Scripturi, din Vechiul și Noul Testament. În numele lui Dumnezeu Moisi le spune israeliților: „Dacă un bărbat sau o femeie va face vreun păcat față de un om, iar prin aceasta vă păcătui împotriva Domnului și va fi vinovat sufletul acela, să-și mărturisească păcatul ce a făcut” (Numeri 5, 6-7). Și iarăși: „Dacă vreun suflet va păcătui...și-și va mărturisi păcatul ce a greșit împotriva lucrului sfânt, va plăti și va mai adăuga peste prețul lui a cincea parte din preț și va da aceasta preotului și preotul îl va curăți prin berbecul cel pentru păcat” (Levitic 5, 1, 5 și 16).

În Pildele lui Solomon se spune: „Cel ce își ascunde păcatele lui nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi miluit” (Pilde 28, 13). Toți Prorocii și mai ales David recomandă spovedania, de vreme ce pocăinței îi urmează spovedania. Astfel, cei care veneau la Iordan, la propovăduitorul pocăinței, la Botezătorul Ioan, mai întâi își mărturiseau păcatele. Dar să vedem cuvintele evanghelistului: „Atunci a ieșit la el Ierusalimul și toată Iudeea și toată împrejurimea Iordanului, și erau botezați de către el (Ioan Botezătorul) în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele” (Matei 3, 6).

Așadar, reiese concluzia că spovedania este poruncă dumnezeiască și, fiind astfel, trebuie împlinită pentru mântuirea celor ce se pocăiesc. Această poruncă a primit un adaos de autoritate în Noul Testament. Spovedania a devenit ușa de intrare în Creștinism, iar aceasta se arată îndeajuns din spovedania celor ce se botezau în Iordan de către Ioan, al cărui botez era o introducere în Creștinism, pentru că spunea: „Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc” (Matei 3, 11).

Aceasta este mărturisită de asemenea și de Faptele Apostolilor, pentru că Apostolul Luca, istorisind cele despre venirea efesenilor la Creștinism, spune că veneau cu scopul să-și spovedească faptele lor și, mai ales, cu multă îndrăznire. Iată cuvintele Apostolului: „Și mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească și să spună faptele lor” (F. Ap. 19, 18) Rugăciunea *Tatăl nostru* este un fel de spovedanie continuă și zilnică, căci cererea pentru iertarea păcatelor, este o spovedanie a păcatelor noastre.

Spovedania este recomandată și de Apostolul Iacov, fratele Domnului, care spune: „Mărturisiți-vă deci unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (Iacov 5, 16). Iar evanghelistul Ioan sfătuiește: „Dacă mărturisim păcatele noastre, El este

credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea” (I Ioan 1, 9). Spovedania, ca un vechi obicei al Bisericii, este menționată și de Sfântul Irineu (Împotriva ereziilor I, 13), de Tertulian (De poenitentiae 2, 4, 9, 10), de Clement al Alexandriei (Stromate II, 12), de Origen (Omilia la Levitic II, 4) și de Ciprian (în Epistola 55, 59).

Grecii antici considerau spovedania necesară și folositoare, pentru că cei care erau introduși în Misterele Elevsinei și ale Samotrachiei, mai întâi se spovedeau de păcatele lor (Plutarh, Apoftegeme). Socrate recomandă spovedania ca o faptă mântuitoare: „Dacă cineva mă va nedreptăți, să fie gata să meargă acolo unde degrabă i se va înapoia dreptul; să se grăbească la doctor, astfel încât să nu se învechească boala nedreptății și să slăbească cu viclenie sufletul, făcându-l de nevindecat” (Platon, Gorgias)...

... Cu adevărat spovedania este poruncă dumnezeiască, deoarece este o dorință a inimii. Cel care a păcătuit își simte inima grea și nu află odihnă dacă nu-și va spovedi păcatul, dacă nu-l va mărturisi înaintea lui Dumnezeu. **Sfânta Scriptură menționează un exemplu foarte vechi, spovedania lui Lameh, care s-a spovedit cu zdrobire de inimă înaintea celor două femei ale lui, deoarece ucisese un bărbat...**

... El care nu-și spovedise păcatele, nu afla nicăieri odihnă, pentru că niciodată nu se împăcase cu Dumnezeu. Cel care nu-și spovedește păcatele sale se află continuu sub greutatea vinovăției și departe de Dumnezeu, de aceea și sufletul său se întristează și se îndurerează. Starea morală anormală care stăpânește în cel păcătos este neîncetata muștrare pricinuită de simțirea sufletului care-și recunoaște păcatul și caută odihnă. Sufletul caută spovedania, deoarece cunoaște dumnezeiasca poruncă și își dă seama că aceste este singurul mijloc de împăcare cu Dumnezeu, pe care-L simte că s-a mâniat. Și caută să-L mulțumească, ca să nu se scârbească de el, ci să fie milostiv cu el și să-i ierte păcatele.

Așa cum spovedania este o pornire lăuntrică, tot astfel și împăcarea cu Dumnezeu este un îndemn lăuntric care incită spre acest scop, pentru că sufletul conștientizează că a păcătuit înaintea lui Dumnezeu și este dator să se apropie de dumnezeiasca dragoste, ca să se tămăduiască. Biserica este singura care a primit stăpânirea de a-l împăca pe om cu Dumnezeu și a readuce vindecarea. Acesta este motivul pentru care cel care a păcătuit trebuie să alerge la Biserică. Numai ea are puterea să-l împăce cu Dumnezeu. Iar aceasta este mărturisită de lucrarea și misiunea Bisericii.

(Despre grija de suflet” – Texte despre cunoașterea de sine ale Sf. Ierarh Nectarie Taumaturgul de la Eghina, sărbătorit luni, 9 noiembrie)

Și acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine din toată inima voastră, cu postiri, cu plâns și cu tânguire. Sfășiați inimile și nu hainele voastre, și întoarceți-vă către Domnul Dumnezeul vostru, căci El este milostiv și îndurat, încet la mânie și mult Milostiv și-I pare rău de răul pe care l-a trimis asupra voastră. **(Ioil 2, 12-13)**

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (**Coordonator principal**)

Voluntari:

***Secretar redacție/Relații Publice:** tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

***Foto:** Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy, Ionuț Andrei Bodai, Ioan Septimiu Dorobanțu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.

***Grafică:** Elena Gheorghită, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva Matciac, Maria Morteci etc.

***Alte activități:** Bogdan Andrei Finaru, Claudiu Șuțu, Justinian Maradin, Maria Sobaru, Daniel Șuțu, Viorel Blidaru, Iulian Boghean etc.

***Administratori site parohie/pagină facebook:**

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

YouTube

Vă rugăm să vă abonați gratuit la

YouTube:

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

11 noiembrie: † Sf. Mare Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefaniada; Sf. Cuv. Teodor Studitul

Sfântul Mare Mucenic Mina era egiptean de neam, de loc din cetatea Nichios, aproape de Memfis. El a trăit în vremea împăraților Dioclețian și Maximian (284-305). Tatăl său se numea Eudoxie și era fiul guvernatorului Pludianes. Deși era fiu de guvernator, Eudoxie era cunoscut pentru virtutea și bunătatea sa.

Mama Sfântului Mina se numea Eufimia, femeie credincioasă care-și petrecea timpul în rugăciune și fapte bune. Adesea postea până seara. Găsea mereu prilejul să facă milostenie celor sărmani: bolnavilor, orfanilor, văduvelor și străinilor. Era însă stearpă, și de aceea se ruga adesea cu multă osârdie pentru nașterea unui fiu. Odată, cu ochii plini de lacrimi s-a rugat mai stăruitor să aibă măcar un copil.

Ajungând în fața icoanei Maicii Domnului, și continuându-și cu umilintă rugăciunea pentru nașterea de fii, a auzit vocea Pruncului Iisus spunând: „Amin”. Intr-adevăr, Dumnezeu le-a împlinit rugăciunea și așa au avut un fiu care s-a născut în anul 285, primind numele de Mina. Ziua nașterii Sfântului Mucenic Mina a fost o zi de mare bucurie. Atunci, tatăl său a poruncit eliberarea unora dintre cei robiți și a sporit milostenia față de orfani și de văduve.

Sfântul Mina a avut parte de o aleasă educație, iar părinții au avut grijă să-l îndrume și în dobândirea virtuților creștine. De mic, dorea să se roage, să meargă la biserică; îi plăcea să citească Sfânta Scriptură și, ca un dar deosebit de la Dumnezeu, se ruga continuu. Avea mereu în minte cuvintele din Sfânta Scriptură: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5, 17).

Dar, pe când avea 11 ani, tatăl său a murit departe de casă, trimis ca guvernator într-o provincie africană. În anul 299 a murit și mama sa, însă, datorită credinței în Hristos, Sfântul se mângâia cu gândul că ei sunt la Dumnezeu și că se roagă pentru el. Moștenise de la părinți nu doar o mare avere, ci și o mare bogăție duhovnicească. Așadar, și el urma milostenia părinților cu aceeași dărmicie, deși era foarte tânăr.

După anul 300, în urmă unui decret imperial, prin care tinerii din provincii erau recrutați pentru serviciul militar, și tânărul Mina a mers ca ostaș în armata romană, în cohorta tribunului Firmilian. Mina era un ostaș puternic, curajos dar și plin de har. Datorită bunătății sale, era iubit de toți. În scurtă vreme tribunul Firmilian îl numește adjunctul său, aflându-se cu armata în ținutul Cotieon din provincia Frigia, în Asia Mică.

În acea vreme, însă, împărații de la Roma au dat legi împotriva creștinilor, decrete de persecuție și mai aspre, în toate provinciile imperiului creștinii fiind siliți să se închine zeilor păgâni. În asemenea împrejurări, ofițerul Mina s-a hotărât să-și împartă averea și să se retragă în pustiu. Aici, a viețuit în post și în rugăciune cinci ani, primind har de la Dumnezeu și puterea de a face minuni. El îmblânzea fiarele sălbatice cu puterea rugăciunii și se apropia de șerpii veninoși fără teamă de moarte.

Primind vestire de la Dumnezeu să meargă la propovăduire și la mucenicie, Sfântul Mina s-a rugat Domnului să-l întărească, să-l lumineze și să-l ocrotească. De atunci, s-a întărit cu gândul că Dumnezeu îl dorește ca mărturisitor și Mucenic. Odată, în rugăciune, a auzit un glas ceresc zicându-i: „Binecuvântat ești Mina, că ai fost chemat din tinerețe la dreapta credință. Vei primi în numele Sfintei Treimi pentru Care te lupți, trei cununi veșnice: una pentru feciorie, una pentru pustinicie și a treia pentru mucenicie. Oameni din toate popoarele te vor cinsti, iar tu vei primi mărirea veșnică în Împărăția Mea”.

La auzul acestor cuvinte, Sfântul Mina a fost însuflețit de Duhul Sfânt și o mare bucurie l-a cuprins. Dragostea de Dumnezeu l-a făcut să părăsească pustiul și să meargă în lume, propovăduind legea lui Hristos din loc în loc, și curățindu-și sufletul cu postul și rugăciunea. Așa a revenit și în cetatea Cotieon din Frigia, unde altădată avea cinstea și rangul de ofițer roman. Pe atunci, oastea era condusă de dregătorul Arghirisc, iar căpetenie a cetății era un anume Pir.

Ivindu-se prilejul unui mare praznic în cetate, la care era adunat mult popor, pentru jocurile care se desfășurau în cinstea zeilor, Sfântul Mina, aprins fiind de râvnă pentru Hristos, a stat la loc înalt, de unde putea fi văzut, și de acolo propovăduia cu multă îndrăzneală pe Hristos, singurul, adevăratul Dumnezeu. Chiar a grăit către cei adunați: „Aflați-m-am celor care nu mă caută, arătându-m-am celor care nu întreabă de mine”.

Toți priveau către el, deoarece fața îi strălucea și curajul lui era nemăsurat. Câțiva ostași l-au recunoscut pe fostul ofițer Mina din oastea condusă de tribunul Firmilian.

Conducătorul cetății l-a chemat și l-a întrebat pentru ce părăsise oastea, și mai ales, pentru ce mărturisise credința în Hristos, știind de asprele pedepse pentru cei care nu li se închină zeilor.

Atunci, Sfântul i-a răspuns că este robul al lui Iisus Hristos, ostaș al Dumnezeului Celui adevărat, Care împărătește în cer și pe pământ. Auzind acestea, mai-marele cetății a poruncit ca Sfântul să fie pus în lanțuri și închis în temniță. A fost apoi îndemnat să se lepede de Hristos, dar Sfântul a rămas statornic în mărturisirea credinței, deși l-au supus la chinuri groaznice: a fost bătut crunt cu vine de bou și strujit cu unghii de fier, i-au fost frecate rănilor cu păr aspru; a fost apoi ars cu torțe până când i s-au ivit oasele.

Un anume Eliodor, care privea la chinurile Sfântului, a strigat către călăi: „Acești creștini se bucură să fie chinuți, că moartea pentru ei este mai de preț decât viața”. Atunci, cei care l-au chinuit, văzând că toate felurile de chinuri nu folosesc la nimic, l-au trimis la guvernator. Acesta supunându-l la alte multe chinuri, a poruncit să fie tăiat cu un fierăstrău. Dar fierăstrăul s-a indoit ca ceara încălzită.

Și aici, Sfântul Mina a simțit mâna ocrotitoare a Mântuitorului Hristos, Care i Se arătase în temniță și Care l-a întărit și i-a tămăduit rănilor. În cele din urmă, guvernatorul și căpeteniile au hotărât să i se taie capul.

Așa s-a încheiat mucenicia Sfântului, în timpul domniei celor mai cruzi împărați persecutori, Dioclețian și Maximian, luând de la Dumnezeu cununa muceniciei, în anul 309.

Soldații au aprins un foc mare pentru a fi ars trupul Sfântului, dar acesta a rămas neatins de foc. Câțiva credincioși au reușit apoi să ia trupul Sfântului, l-au înfășurat într-un giulgiu, l-au dus în Egipt și l-au îngropat cu multă grijă și evlavie.

Așa a vrut Dumnezeu să fie cinstite moaștele sale, din care o mică parte, peste vremuri, a ajuns la biserică Sfântul Mina din București, unde se află și o icoană făcătoare de minuni a Mucenicului.

Minunile săvârșite de Sfântul Mare Mucenic Mina au fost consemnate de patriarhul Timotei al Alexandriei (380-385) și, datorită acestora, Sfântul este socotit ocrotitorul celor păgubiți.

Texte selectate de Vasilica Onofrei

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

* **Program de spovedanie: după fiecare slujbă de seară care începe la ora 17.00.**

* **Duminică, 8 noiembrie 2020,**

08:00 Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur

17:00 Paraclisul Maicii Domnului

* **Vineri, 13 noiembrie 2020**

ora 17.00 Slujba Sf. Maslu

* **Sâmbătă, 14 noiembrie 2020, întru cinstirea**

Sfinților ocrotitori ai parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M.

Mc. Ecaterina, ale căror moaște se află în biserică

spre închinare

Lăsatul secului pentru Postul Nașterii Domnului

- ora 7.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii,

Pomenirea morților

- ora 17.00, Slujba Vecerniei